

ikke være. Spørgsmaal om Fiskene af Lakselægten (Laks, Ørred, Helt), der, som bekendt, ikke yngler i Stranden, men gaa op i Ferskvande for at lege, og heller ikke om Aalen, der formodes ikke at yngle i vore Farvande.

De antydede videnskabelig fastslaaede Oplysninger gaa i Korthed ud paa følgende:

Torskfamiliernes og Slynderfamiliernes Æg ere „pelagiske“. Det vil sige: disse Fisks Æg flyde i Vandstørpen og maa afsættes i Vand af saa stor Saltholdighed, at de kunne holde sig flydende i dette. De føres da vidt omkring med Havets Strømninger, indtil Fosteret i dem udklækkes, og denne Omdriven i tilstrækkelig saltholdigt Vand til at bære dem er en Nødvendighed for dem, naar de skulle opfylde deres Bestemmelse, idet det maa antages, at dersom de synke til Bunds, gaa de til Grunde. Disse Forhold medføre, at de af de nævnte Fisk, der have søgt Føde i Fjorde og lignende Indvande, maa forlade disse og søge ud til aabent og mere saltholdigt Vand, naar de skulle lege, og her gyde de da deres Forplantningsstoffer, hvor ogsaa Ægene udklækkes, for saa vidt de under deres Omdriven ikke af Vind og Strøm ere blevne førte ind paa Vand, der ikke er salt nok til, at de kunne flyde i samme.

Med Hensyn til disse Forhold maa i øvrigt henvises til Dr. Petersens Beretninger III. og IV., der findes indlemmede i de i Rigsdagen omdelte af Kaptajn Drechsel paa Indenrigsministeriets Foranstaltning udarbejdede Fiskeri-Beretninger henholdsvis for 1892—93 og 1893—94. Paa dette Sted skal derfor kun citeres nogle enkelte Udtalelser af den nævnte Forstander for biologisk Station. Det hedder saaledes i sammes Beretning IV:

„Rødspættens leger kun i vore mere aabne Farvande, saasom i Kattegats østlige Dele, Bælterne og Østersøen. Rødspættens kommer om Foraaret til Kyfsterne, dog ikke for at lege men for at æde;“

og i sammes Beretning III:

„Rødspættens Legepladser ere længst til Søs, Skrubbens og Fisingens noget mindre, men i hvert Fald uden for de ferske og brakte Bunde, hvor disse Fiske ellers uden for Legetiden gaa ind.“ samt lidt senere i samme Beretning, at man vil

„kun kunne vente at træffe den spæde Yngel af Rødspætter og Skrubber paa saadanne Steder, hvor i Yngletiden (Foraaret) temmelig salt Vand kommer nær til Kysten, altsaa ikke i vore lave Øgaarde eller Fjorde, men i Kattegat, ved Store-Belt, Nord for Fyen etc.; og saaledes viser Udbredningen sig faktisk ogsaa at være.“

Hvad endelig Silben angaar, der jo afsætter sin Rogn paa Bunden, da have vi af Beretningerne fra biologisk Station, Beretning I. omfattende Fiskenes biologiske Forhold i 1890—(91) i Holbæk Fjord, hvor Stationen i det nævnte Aar havde sin Plads. Man finder i denne Beretning, at der vel til sine Tider fangedes betydelige Mængder Silb i Fjorden, men ingen Silberogn fandtes i samme, hvorimod vel længere til Søs, i hvilken Retning nævnes bl. a. Lysegrunden i Issefjordsbredningen, Nord for Dursø, men dog kun i ringe Mængde. Det hedder begrundet herpaa:

„Det maa derfor antages, Silben i Aar har leget uden for Holbæk Fjord og i større Mængde paa de med Alger bevoxede Stengrunde Nord for Dursø eller i Bændeltangens Region i de større Bredninger saavel Nord som Syd for Dursø; hermed syntes Fiskerne ogsaa at vide god Bæstet fra tidligere Aar.“

Resultatet af det anførte bliver, at af de i økonomisk Henseende af Betydning værende Saltvandsfisk, nemlig hele Slynderfamilien, Torskfamilien samt Makrelerne og Silben, udklækkes der overhovedet ikke Yngel i de ved Bekendtgørelsen af 29de Januar 1890 i Henhold til Fiskeriloven § 9 jfr. § 41 i Marts, April og Maj fredede Fjerdedele af de paagældende Bunde og ej heller i